

SEGURETAT CIUTADANA

Segons la projectada llei de seguretat ciutadana, aquesta es proposa castigar els actes contraris als drets i llibertats atorgats per la Constitució Espanyola, perquè no solament tipifica i castiga els actes il·lícits, sinó que estableix mesures de prevenció. La llei d'ordre públic de 1959, més que la pau ciutadana volia protegir el règim polític existent contra els seus oponents, donat que el dissentiment polític equivalia a anar contra l'ordre públic. Ara, però, l'ordre públic s'identifica amb la garantia dels drets i llibertats, i en la persecució de tot allò que atempti a la pau ciutadana i a la integritat de les persones i béns, i també a garantir el lliure exercici dels drets i llibertats, i el normal desenvolupament de les institucions. El que s'hauria de fer abans de presentar l'avantprojecte de llei, seria mirar quins són els principis, drets i llibertats de convivència que els ciutadans volen que siguin protegits. Perquè per a la projectada nova llei són antidemocràtics els escratges, l'assetjament a les institucions, els insults a les forces armades, la substitució propra als col·legis, les manifestacions pre-electorals, els botellots, les barricades, etc., però se silencia o s'impeideix el debat racional, com ara sobre el règim penal dels menors, el compliment íntegre de les condemnes, el fracàs escolar, la proliferació de famílies desestructurades, el panorama demogràfic espanyol i tants altres temes que afecten al ciutadà. De manera que sovint ens movem entre els tòpics i el que és políticament correcte.

Per a molts es tracta d'una llei innecessària i que limita drets. Sembla que hi ha governants que pretenen ser els únics coneixedors d'una realitat ciutadana que interpreten en funció de les seves conveniències, cosa recurrent en temps de crisi econòmica, ja que per ocultar la terrible taxa de l'atur, les retallades en sanitat i educació –que sempre afecten als més desafavorits–, es posen en marxa lleis, que amb el pretext de protegir la seguretat ciutadana restringeixen els drets i llibertats de la gent, fent-los retrocedir a temps ja passats. A més, Espanya és un dels països més segurs d'Europa. De manera que per comptes de fer front a la crisi econòmica que patim, que ha abaratit els acomiadaments i permès diverses pràctiques bancàries abusives que han generat dramàtiques situacions familiars i desnonaments, i minorar el pagament de taxes elevades per acudir als tribunals, etc., el Govern proposa de fer una llei de seguretat ciutadana que ningú no li ha demanat i que retalla importants llibertats, com són els drets de reunió, de manifestació i de llibertat d'expressió, que són bàsics en una veritable democràcia.

E. ZARAGOZA

EDITORIAL ESTIU DE FUTBOL

Amb l'eliminació de la selecció espanyola de futbol del Mundial de Brasil 2014, ara només és interessant veure quins països es van classificant dels diversos grups per arribar a ser el campió mundial. Ha resultat interessant veure com alguns equips no europeus que en els campionats anteriors no havien tingut un paper gaire rellevant, enguany han arribat molt amunt en les classificacions i en canvi alguns d'Europa que en ocasions anteriors havien destacat amb el seu futbol, aquesta vegada han estat eliminats en els primers partits com el cas de la selecció espanyola, que en el seu dia va ser campiona d'Europa i del Món, arribant al present mundial com una de les favorites, i a la disputa dels dos primers partits ja va perdre totes les opcions i va haver de retornar cap a casa amb la cua entre cames, o sigui que la roja es va destenyir.

Les conseqüències d'aquesta *debacle* és que ara, i mentre encara es disputa el mundial, l'afició no segueix el ball que hi ha de traspasos entre jugadors i equips de cara la propera temporada de lliga. Això pel que fa als equips grans, de categories professionals, on un dels casos més proper a la nostra ciutat és el del Llagostera, recentment ascendit a la Segona A. Les notícies deien que jugaria al camp de Montilivi on hi juga també el Girona, fet aquest que no ha agradat gaire a certa part de l'afició llagosterenca. El seu entrenador també va anunciar que anava al Girona com a director esportiu i ara s'ho ha repensat i es queda a Llagostera.

Pel que fa al futbol a nivell local, l'A.D. Guixols ja ha presentat el nou equip tècnic per a la propera temporada, que amb el descens consumat jugarà a la Segona Catalana, amb el propòsit de tornar a conquerir la categoria perduda aquesta temporada del centenari. Del Vilartagues C.F. fins a l'actualitat no s'ha comentat ni escrit res després d'haver-se mantingut al mig de la taula classificatòria del grup 16 de la Tercera Catalana. I finalment l'Escola de Futbol Sant Feliu, aquest passat dissabte va celebrar l'acomiadament oficial de la temporada amb un sopar amb distincions i guardons als equips i jugadors que han aconseguit alguna classificació important.

Del tema que cap entitat n'ha parlat oficialment, almenys a ÀNCORA no n'ha arribat cap informació i que es va debatre a l'assemblea de l'A.D. Guixols, són els possibles contactes entre les tres entitats per tal de tenir una entesa i amb un bon replantejament formar en conjunt uns grups i equips de pràctica de futbol. Qüestió aquesta que ja escrivim al nostre editorial del passat 15 de maig titulat *Cara i creu del futbol ganxo, cal un replantejament*. Sembla que per ara aquest replantejament no és unitari i de moment el tema es manté en standby o sigui en espera.

MINORIETATS GUIXOLENLS

- Que hi ha visita real?

CATALUNYA, NACIÓ D'EUROPA, 1714-2014

Els historiadors Conxita Mir, Joaquim Albareda i Pere Gabriel han escrit la trilogia "Catalunya, nació d'Europa. 1714-2014", editat per Enciclopèdia Catalana, tres volums que analitzen la "pervivència de la identitat col·lectiva" catalana des del 1714.

300 anys de persistència malgrat les derrotes. L'obra aporta documentació inèdita i defensa una idea: la voluntat de seguir sent catalans, malgrat la repressió.

"Catalunya, nació d'Europa" comença l'endemà de la derrota de l'11-S-1714 i acaba amb la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut, la consulta sobre l'autodeterminació i una reflexió sobre què pot succeir després.

Són 300 anys d'història i, al llarg de tota l'obra, la mateixa idea latent: "El fet que aquest país, malgrat haver corregut el risc de desaparèixer com a nació en diversos moments de la història (assenyaladament, el 1714 i el 1939), ha perviscut com a tal mantenint la seva identitat col·lectiva". L'obra analitza per què Catalunya, a diferència d'altres nacions, no ha desaparegut, i es divideix en 3 volums: "De la fi de l'Estat a l'arrencada industrial 1714-1814", "Naixement i configuració del catalanisme 1814-1914" i "De les experiències d'autogovern al clam per l'autodeterminació 1914-2014".

Diu Albareda: "Al llarg d'aquests 300 anys, la voluntat de seguir essent catalans ha estat un tret decisiu i fonamental de la nostra història, malgrat les derrotes i les adversitats més severes". Destaca Gabriel: "També és important destacar la pervivència de la llengua catalana; és el poble qui la manté", són els obrers els que parlen català". Per la seva part, Conxita Mir, diu: "No es podria gestionar la decepció de no fer la consulta", la directora del tercer volum d'aquesta obra enciclopèdica, té clar que només hi pot haver un final, "La història ha evolucionat fins a arribar a la consulta sobre l'autodeterminació. No es pot tirar enrere. No es podrien gestionar les decepcions que això provocaria".

Un article de l'exconseller d'Economia, Antoni Castells, tanca els tres volums. Castells analitza l'encaix de Catalunya a Espanya. "És històricament l'expressió d'un doble fracàs". "Hi ha un centre que té el poder polític, però és feble en termes econòmics. Una perifèria, Catalunya i el País Basc, forta econòmicament però sense poder polític".

S'agraeix aquesta trilogia en aquests moments en què Catalunya afronta una cruïlla decisiva. Des del daltabaix de l'Estatut del 2006 s'ha forjat una sòlida unitat entorn del dret a decidir. Part de la classe dirigent catalana es resisteix a entendre-ho i li cal assumir que no hi ha marxa enrere, que no s'hi val a menysprear el clam popular ni frivoltzar amb jocs de paraules.

Les paraules no podran amagar que hi ha un poble que vol decidir el seu futur en pau i llibertat, i l'única sortida possible fa temps que està inventada i té un nom: democràcia.

JOSEP VIADER SERRA

www.setmanariancora.cat – facebook: Setmanari Àncora - Imprimeix: Arts Graf. Fontané. c/ Fortuny, 2-A, 17190 Salt. - Dipòsit Legal: GI-22-1961.

El Setmanari ÀNCORA és una revista independent, oberta a tots els matisos i a totes les ideologies i la seva opinió només es reflecteix en els articles editorials. Ni la revista ni els col·laboradors habituals, no se solidaritzen necessàriament amb les opinions que exposen, defensen i signen els autors de llurs articles.

Edita: Associació Cultural Bitàcola – Director: Josep M. Isern.

Redacció, administració i publicitat: Passeig dels Guixols, 17-Galeries del Mar - Horari redacció: dilluns de 18 a 20 hores – Tel. i fax: 972 328 366 – Adreça postal: Apartat 99 – 17220 Sant Feliu de Guixols – Adreça electrònica: redaccio@setmanariancora.cat –

Subscripcions:

FORMAT PAPER LOCALS: ANUAL: 80 €
TRIMESTRAL: 20 €
FORMAT PAPER FORANS: ANUAL: 100 €
TRIMESTRAL: 25 €
FORMAT DIGITAL (Format pdf): ANUAL: 60 €
TRIMESTRAL: 15 €

Membre de (E) ACPC

